

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci žalobce: **LUHAČOVICKÁ o.p.s.**, IČ 01383566, se sídlem Staré Město, Rastislavova 2155, zastoupen JUDr. Jiřím Frajtem, advokátem se sídlem Valašské Klobouky, Masarykovo náměstí 177, proti žalovanému: **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015, č. j. 2015/1351 – 223/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 3. 2015, č. j. 2015/1351 – 223/2, a rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 15. 12. 2014, č. j. KUZL-71600/2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.342 Kč, a to k rukám JUDr. Jiřího Frajta, advokáta se sídlem Valašské Klobouky, Masarykovo náměstí 177, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 3. 2015, č. j. 2015/1351 – 223/2, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 12. 2014, č. j. KUZL 71600/2014.

Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím uložil žalobci podle § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sociálních službách“), pokutu ve výši 200.000 Kč za správní delikt dle § 107 odst. 5 písm. f) zákona o sociálních službách. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce nejméně od března 2014 poskytoval v zařízení Penzion SPOKOJENÉ STÁŘÍ sociální služby, aniž by k tomu dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách měl oprávnění, a to na základě registrace terénní sociální služby osobní asistence.

II. Obsah žaloby

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze 12. 5. 2015, která byla usnesením téhož soudu ze dne 15. 5. 2015, č. j. 5 A 80/2015-12, postoupena Krajskému soudu v Brně jako místně příslušnému soudu dle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Při řízení nebylo postupováno dle § 51 odst. 2 správního řádu, neboť bylo dne 17. 10. 2014 provedeno dokazování ohledáním a výsledkem svědků, což bylo žalobci oznámeno až s oznámením o zahájení řízení z moci úřední. To bylo ten samý den předáno výkonné ředitelce žalobce, která byla později vyslýchána jako svědek. Oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 17. 10. 2014 (dále též „Oznámení o zahájení řízení“) nebylo blíže specifikováno, jelikož nebyl časově a místně vymezen správní delikt, kterého se měl žalobce dopustit. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále chybělo specifikování listinných důkazů, úvah, na základě kterých bylo rozhodováno, a odůvodnění výše uložené sankce. Na vedení řízení se podílely čtyři úřední osoby, ačkoliv se nejednalo o rozhodování kolektivního orgánu.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 8. 2015 shrnul své závěry z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice poukázal na to, že žalovaný se omezuje na konstatování o dodržení právních předpisů, přičemž námitku o rozporu sankce s odůvodněním nepochopil. Ani přání či příkaz Veřejné ochránkyně práv nemůže být důvodem pro nedodržování procesních pravidel.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v absenci nebo nedostatečném vypořádání námitek ke způsobu vedení správního řízení. Tato námitka není důvodná.

V doplnění odvolání ze dne 12. 2. 2015 žalobce namítl, že nedošlo k řádnému zahájení správního řízení, neboť oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední nemá potřebné náležitosti, zejména pak časové a místní vymezení spáchaného skutku, a nebylo řádně doručeno. Dále podle něj byly důkazy prováděny nezákonně, neboť nebylo provádění dokazování výsledkem svědků oznámeno v dostatečném předstihu bez argumentace naléhavosti v daném případě. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje zákonem dané náležitosti, jako konkretizace listinných důkazů, které byly podkladem rozhodnutí, a které nebyly ani v řízení správně provedeny. Dále podle něj chybí úvahy, kterými se řídil správní orgán prvního stupně při rozhodování a odůvodnění výše sankce. Další námitka směřovala k vedení řízení, když ve správním řízení vystupovaly čtyři úřední osoby, i když nebylo rozhodováno kolektivním orgánem, což vedlo k nemožnosti využít námitku podjatosti a porušení zásady bezprostřednosti řízení. Se všemi těmito námitkami se žalovaný podle žalobce řádně nevypořádal.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že oznámení o zahájení řízení naplňuje zákonem stanovené požadavky. V otázce doručení oznámení a o zahájení správního řízení vyslovil názor, že bylo doručeno platně, neboť bylo doručováno výkonné ředitelce odvolatele, která byla zároveň členem jeho správní rady. Co se týče oznámení provádění dokazování s předstihem, shledal postup správního orgánu prvního stupně správným s ohledem na provedený výklad hrozby nebezpečí z prodlení (*„Nebezpečí z prodlení spočívá ve ztížené možnosti či úplné nemožnosti příslušný důkaz provést, pokud správní orgán účastníky předem informoval.“*). V otázce listinných důkazů, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak shledal jejich řádné provedení, neboť bylo umožněno žalobci se

s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Konkretizoval také, o jaké listiny se jednalo. Taktéž se vyjádřil ke způsobu stanovení výše sankce správním orgánem prvního stupně. Skutečnost, že žalovaný nereagoval na jeden dílčí argument (že 200.000 Kč není sankcí při spodní hranici zákonné sazby), neznamená, že by se přiměřeností sankce a zákonnými kritérii pro její určení vůbec nezabýval. K otázce vedení správního řízení čtyřmi úředními osobami žalovaný uvedl, že správní řád žádným způsobem neomezuje počet osob, které se mohou podílet na vedení správního řízení, s tím, že ve správním spise byly uvedeny všechny pověřené úřední osoby, takže jejich podjatost mohl žalobce namítat.

Žalovaný se tedy ke všem námitkám (byť v některých případech stručně) vyjádřil. Jeho rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné. Ostatně žalobce konkrétní argumentaci žalovaného vyvrací argumentací vlastní, a zdejšímu soudu tak nic nebrání správnost závěrů žalovaného věcně přezkoumat.

Dále žalobce namítá nedostatečné vymezení času a místa správního deliktu v Oznámení o zahájení řízení. Tato námitka není důvodná.

Ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu stanoví, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Co se týče náležitostí oznámení o zahájení řízení, lze odkázat také například na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, sp. zn. 6 A 100/1994: „Z oznámení o zahájení správního řízení, v němž má dojít k uložení sankce za správní delikt, musí být zřejmé, který správní orgán je činí, musí obsahovat vyličení skutku, který je důvodem pro zahájení řízení, a důvod, proč je řízení zahajováno. Právní posouzení věci není nezbytné, neboť kvalifikace správního deliktu se v závislosti na soustředování podkladů pro rozhodnutí může v průběhu správního řízení měnit, a zpravidla se také mění. K jejímu konečnému „ustálení“ proto dochází obvykle až v okamžiku, kdy správní orgán dá účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k podkladu pro rozhodnutí (§ 33 odst. 2 SpŘ), definitivně pak v rozhodnutí samotném (arg. § 47 odst. 2 SpŘ, „ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto“).“ Z uvedeného plyne, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován tak, aby účastníkovi řízení bylo dostatečně zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno.

Z obsahu oznámení o zahájení řízení z moci úřední je patrné, jakého jednání se měl žalobce dopustit (poskytování sociálních služeb bez oprávnění k jejich poskytování) a také kde se tohoto jednání měl dopustit (Penzion Spokojené stáří). Je nutno vycházet ze všech informací obsažených v dané listině. Není proto rozhodné, že je místní vymezení skutku patrné až z druhého odstavce, kde se nachází sdělení o plánovaném provedení důkazů. Po přečtení této listiny muselo být žalobci zřejmé, kde se měl dle správního orgánu svého protiprávního jednání dopouštět. Co se pak týče časové specifikace skutku, považuje soud v brzké fázi zjištění protiprávní činnosti za postačující, označí-li správní orgán jednání jako probíhající v současné době (tj. jako pokračující delikt), bez přesnějšího vymezení jeho

počátku. Tak tomu bylo v projednávané věci, kdy žalovaný v Oznámení o zahájení řízení uvedl, že žalobce „poskytuje“ (tj. aktuálně) příslušnou sociální službu. K bližšímu vymezení skutku slouží mimo jiné dokazování v řízení o správním deliktu. Při zahájení řízení nemusí být správnímu orgánu známy všechny aspekty deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Žalobce dále namítá, že Oznámení o zahájení řízení nebylo řádně doručeno, neboť jej převzala jeho výkonná ředitelka, která byla později správním orgánem prvního stupně vyslýchána jako svědek. Tato námitka není důvodná.

Samotné doručení oznámení o zahájeném řízení se řídí § 19 správního řádu, podle něhož správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, a nelze-li, může ji doručit sám.

Z dikce zákona vyplývá, že primát ve způsobu doručování má doručování do datové schránky. Případné porušení této přednosti ovšem nutně neznamená nezákonné doručení, které by mohlo mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. Je totiž nutno respektovat smysl právní úpravy doručování, jímž je snaha, aby měl adresát zásilky objektivní možnost seznámit se s obsahem listiny. Jestliže je tedy účastníku řízení písemnost doručena jiným způsobem, přičemž se prokazatelně s obsahem písemnosti seznámil, pak je materiální funkce doručení naplněna a nemůže se jednat o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010–95). Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy Oznámení o zahájení řízení prokazatelně převzala výkonná ředitelka žalobce, zapsaná v registru poskytovatelů sociálních služeb také jako vedoucí zařízení. Přebírat písemnosti od správního orgánu (stejně jako zásilky od poštovního doručovatele) nutně nemusí statutární orgán a stejně tak není nezbytné pro takový úkon žádné speciální pověření udělené statutárním orgánem zaměstnanci právnické osoby. Plně postačuje, že osoba přebírající písemnost v provozovně účastníka vystupuje jeho jménem a charakter jejího pracovního zařazení nevzbuzuje žádnou pochybnost o tom, že by nebyla oprávněna písemnost jménem účastníka řízení převzít. O oprávnění výkonné ředitelky žalobce převzít jeho jménem písemnost přitom správní orgán prvního stupně nemohl mít s ohledem na její pracovní zařazení žádnou pochybnost.

Zdejší soud neshledává žádné pochybení ani v tom, že výkonná ředitelka žalobce byla následně vyslýchána jako svědek. Jelikož výkonná ředitelka není statutárním orgánem žalobce (tím je ředitelka M. V.), nemohla být vyslýchána jako účastník řízení, nýbrž právě jako svědek.

Částečně lze přisvědčit námitce, že správní orgán prvního stupně neprováděl řádné dokazování listinami. Správní orgán měl skutečně důkazy listinami, na něž se v rozhodnutí odvolával, provést při ústním jednání způsobem stanoveným v § 53 odst. 6, druhé větě, správního řádu, tedy listiny přečíst, respektive sdělit jejich obsah, a podle první věty téhož ustanovení o tom učinit záznam do spisu. Takový postup protokol z ústního jednání ze dne 19. 11. 2014 ani žádný jiný dokument založený ve správním spise nezachycuje. Uvedený protokol obsahuje pouze informaci o tom, že byl žalobce poučen o možnosti seznámit se

s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Toho také žalobce využil a pořídil si četné kopie listinných podkladů.

Vzhledem k popsaným okolnostem tedy sice správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, nicméně nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobce takovým způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Žalobce se prokazatelně seznámil s podklady rozhodnutí včetně listinných důkazů, z nichž správní orgány vycházely. Lze tedy shrnout, že uvedené procesní pochybení nezpůsobuje nezákonnost správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 6 As 81/2014 – 65, nebo ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

Žalobce dále namítá porušení § 51 odst. 2 správního řádu, neboť nebyl včas informován o provedení důkazů ohledáním a svědeckými výpověďmi. Tato námitka je důvodná.

Dotčené ustanovení stanoví povinnost včasného vyrozumění účastníků o provádění důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Citované ustanovení představuje záruku pro reálný výkon procesních práv účastníka řízení. Včasné oznámení provádění dokazování totiž umožňuje osobní účast účastníka řízení při tomto úkonu. Ten pak má lepší možnost seznámit se s obsahem dokazování a vnímat je všemi vjemy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40). Bezdůvodné upření možnosti osobní účasti účastníka řízení při provádění dokazování jej omezuje například v možnostech namítat nezákonnost provedeného dokazování, nesprávnost protokolace či chybné hodnocení důkazů.

V projednávané věci je nutno dát žalobci za pravdu v tom, že nebyl včas vyrozuměn o provádění důkazů, aniž by zároveň hrozilo nebezpečí z prodlení. Za včasné vyrozumění nelze považovat doručení oznámení o zahájení řízení z moci úřední spolu s oznámením o provádění důkazů a prakticky okamžité přistoupení k dokazování. Soud neshledal, že by zde existovalo reálné nebezpečí z prodlení.

Co se týče dokazování výsledkem svědků, zde není zřejmý žádný důvod pro okamžité provedení výslechů bez časového odstupe. Nejsou dány žádné specifické okolnosti, pro které by nebylo možné výslech odložit tak, aby měl žalobce dostatečný čas na přípravu, zajištění účasti na dokazování a v konečném důsledku realizaci svého práva na obhajobu. Povinnost vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat (§ 55 odst. 1 správního řádu) má svědek bez ohledu na časový odstup výslechu od zahájení řízení. Po delší době sice může informační hodnota výpovědi klesat, nicméně rozhodně nikoliv v horizontu dní či týdnů. Pro výslech svědků ihned po zahájení řízení tedy neexistoval objektivní důvod. Jelikož bezprostřední provedení výslechu svědků znamenalo odepření možnosti žalobci (jeho statutárnímu orgánu či zmocněnci) být přítomen u provádění důkazů a reálně vykonávat procesní práva (zejména práva na obhajobu), je nutno považovat svědecké výpovědi provedené dne 17. 10. 2014 za nezákonné.

V případě důkazu ohledáním krajský soud připouští oprávněnost obav správních orgánů, že by dřívější upozornění mohlo žalobci umožnit změnit podmínky na místě ohledání

s cílem vyhnout se případnému postihu. Pro eliminaci nastíněného nebezpečí ovšem správní orgán prvního stupně disponuje jinými prostředky založenými na zcela odlišném právním základě, kterým je zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „kontrolní řád“). Provedení dokazování ohledáním ihned po oznámení, že bude tento důkaz prováděn, pak představuje obcházení této právní úpravy.

Dle § 82a odst. 1 zákona o sociálních službách registrující orgán kontroluje plnění podmínek stanovených pro registraci u poskytovatelů sociálních služeb, kterým vydal rozhodnutí o registraci. V daném případě je na základě § 78 odst. 2 zákona o sociálních službách registrujícím orgánem správní orgán prvního stupně, neboť je příslušným krajským úřadem k rozhodnutí o registraci dle místa sídla žalobce. Samotný postup správního orgánu prvního stupně odpovídá naplnění působnosti § 1 odst. 1 kontrolního řádu, když v tomto případě orgán územně samosprávného celku vykonává působnost v oblasti veřejné správy, při kontrole činnosti právnických osob. Chtěl-li tedy správní orgán prvního stupně dne 17. 10. 2014 provést kontrolu plnění zákonných povinností žalobcem, měl postupovat dle kontrolního řádu. Pro samotnou kontrolu jakožto specifický postup se použije kontrolní řád při subsidiárním použití správního řádu (§ 28 kontrolního řádu). Kontrola s sebou přitom nese určité odlišnosti oproti řízení dle správního řádu, zejména co se týče práv a povinností kontrolního orgánu, kontrolujícího a kontrolované osoby. Zejména je nutno zdůraznit povinnost kontrolujícího vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě (§ 9 písm. f) kontrolního řádu), která má právo podávat námitky proti kontrolním zjištěním (§ 10 odst. 1 písm. d) kontrolního řádu). Dokazování podle správního řádu a kontrola podle kontrolního řádu jsou zcela odlišné instituty, které nelze svévolně zaměňovat.

Zamýšlel-li tedy správní orgán prvního stupně provést namátkovou kontrolu, měl postupovat podle této právní úpravy a nikoliv si přizpůsobit institut dokazování podle správního řádu na úkor práv žalobce. Nemělo-li se naopak jednat o namátkovou kontrolu, nebyl důvod neoznámít žalobci provádění dokazování s dostatečným předstihem. Svým postupem tudíž správní orgán prvního stupně porušil vedle § 51 odst. 2 správního řádu také zásadu zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu. Provedené ohledání dne 17. 10. 2014 je proto nutno taktéž považovat za nezákonné.

S ohledem na rozsah důkazů, které považuje soud za nezákonné, je nutno uzavřít, že zjištěná pochybení měla zásadní vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Jelikož krajský soud učinil závěr o nezákonnosti těchto důkazů, nezabýval se již dalšími námitkami a argumentací žalobce, které taktéž směřovaly k závěru o nezákonnosti těchto důkazů.

Žalobce dále namítal, že z vedení řízení není zcela zřejmé, jaká úřední osoba řízení vedla. Poukázal na to, že v daném případě se na vedení řízení podílely čtyři úřední osoby, ačkoliv o správním deliktu nerozhodoval kolektivní orgán, což vedlo k porušení zásady bezprostřednosti, neboť důkazy hodnotila jiná úřední osoba, než která je prováděla. Dále žalobce namítá, že výsledky dvou svědků vedly dvě tytéž úřední osoby ve stejnou dobu, což

není reálně možné, neboť tyto úřední osoby současně také prováděly dokazování ohledáním místa. Tyto námitky shledal soud nedůvodnými.

Jak stanoví § 15 odst. 4 správního řádu, o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

V této otázce lze citovat přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42: *„Jestliže žalobce dovozuje, že ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu kogentně stanoví, že pro danou věc se stanoví pouze jedna úřední osoba, jedná se o účelovou interpretaci opomíjející pravidlo vyjádřené v odst. 2 stejného ustanovení, které hovoří o tom, že „oprávněné úřední osoby“ provádějí „úkony správního orgánu v řízení“. Zákon zde tedy zjevně stanoví, že individuální správní orgán v individuálním řízení zastupuje i větší počet oprávněných úředních osob. To, že správní řád umožňuje, aby v řízení činilo úkony správního orgánu více úředních osob, podporuje i odborná literatura: „Z § 15 odst. 2 ani jiného ustanovení správního řádu nevyplývá (jakkoliv to ale není vyloučeno), že by ve správním řízení mohla za správní orgán vystupovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by tak nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních úkonů (např. podle jejich povahy či závažnosti) v jednom řízení mezi několik oprávněných úředních osob“ (J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197). [...] Smyslem úpravy postavení oprávněných úředních osob ve správním řízení je zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení a dotčeným osobám anonymně, ale aby účastník, resp. dotčená osoba věděl, kdo jeho věci vyřizuje (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197.“ Z uvedeného je zřejmé, že při výkladu dotčeného ustanovení nelze postupovat jen gramatickým výkladem, ale musí být také zkoumán smysl úpravy. Není v moci správního orgánu při správním řízení, které je mnohdy složitějšího charakteru, zajistit jedinou úřední osobu. Tato skutečnost by mohla mít negativní dopad zejména na délku správního řízení. Ani ze zásady bezprostřednosti nelze dovozovat nutnost, aby správní řízení vedla tatáž úřední osoba, která by posléze i rozhodla. Podstatné je, aby hodnocení důkazů vycházelo z podkladů rozhodnutí, přičemž již není rozhodující, zda osoba pořizující důkaz a osoba hodnotící důkaz při rozhodování byla táž. Ostatně ani správní soudy neprovádějí ve věci opakované dokazování a hodnotí důkazy provedené správními orgány.*

Nelze přisvědčit ani námitce provádění více úkonů (výslechů svědků) týmiž úředními osobami ve stejnou dobu.

Jak stanoví § 18 odst. 2 správního řádu, protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Protokol je sice veřejnou listinou (§ 53 odst. 3 správního řádu), nicméně údaje v ní obsažené lze považovat za pravdivé pouze tehdy, není-li prokázán opak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 12/2015 – 30).

V daném případě jsou ovšem časové údaje na některých protokolech o výsledku svědků zjevnou chybou v psaní. Nejen že podle těchto údajů měly v tutéž dobu tytéž úřední osoby vyslýchat různé osoby, ale také měl dle jednoho protokolu začít výslech v 12:10 hod a skončit v 11:40 hod. Jedná se o evidentní pochybení při protokolování, které zjevně plyne z přebírání údajů z předchozího protokolu. Protokolující osoba v některých případech opomenula změnit čas započetí či ukončení předchozího výslechu, čímž došlo k uvedenému pochybení. Taková evidentní nesprávnost by nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

VI. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyplývající ze shora vytknutých pochybení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány budou muset především při novém rozhodování odhlédnout od důkazů, které byly provedeny nezákonně, a potřebné důkazy opatřit zákonným způsobem.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 16.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu